

ELS NOSTRES POETES

*A dalt de la muntanya que domina
la formosor dels termes lleidatans,
s'aixeca un campanar fet per titans
o per homes de raça gegantina.*

*Quan guaita cap avall, laigua veïna
del riu li dóna espill, i l'horta encants;
i guaitant cap amunt, toca amb les mans
i conversa amb la lluna i la boirina.*

*Pugem-hi, doncs... L'escala cargolada,
que als ulls dóna mareig i al cor neguit,
sembla que estigui des del cel penjada.*

*I amunt, amunt, ja ets dalt! Ara esperit,
si et sents d'àguila el cor, pren revolada,
que ja ets a mig camí de l'infinít!*

El Campanar de Lleida

MAGI MORERA i GALICIA (1853-1927)

DINS D'AQUEST NÚMERO HI TROBAREU:

- Inventari de Riella: La Política** (pàgina 7)
- Cal reflexionar**
- L'educació sexual** (pàgines centrals)
- L'ofici de pare** (pàgina 13)

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cufià Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluç, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera,

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.
Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO
Telèfon 530776 — Les Pallargues
Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens
Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt
Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt
Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torri.

AGRAMUNT AMB ESPERANÇA

Senyor Director:

Fa uns quants anys, Agramunt podríem dir que estava endormiscat, tant per part de la construcció com per l'ampliació industrial, fins que uns quants senyors van venir a comprar uns terrenys per construir una gasoliner i altres complexos. D'aquí va venir la primera pedra de tot pel ressorgiment de la nostra Vila.

També podem constatar la construcció d'un Institut Escola, perquè això representa un dels factors importants per a les nostres aspiracions, ja que, cap dels nostres veïns no esperaven un aconteixement de tanta transcendència, construcció que ha representat per Agramunt, un gran impuls pel seu renaixement, tant per la construcció com per l'augment d'habitants.

Tampoc no podem deixar enrera la gesta d'uns joves plens d'esperit dinàmic que, trobant-se amb una sèrie de dificultats, les van saber superar, es van reunir per constituir una Cooperativa de la Vivenda a la qual, els visitants a la nostra Vila, valdria la pena que hi fessin una revista, per veure el gust urbanístic i l'estoc de vivendes amb un estil ben refinat.

L'Ajuntament, també va adquirir uns terrenys per a un Polígon Industrial. La construcció d'indústries, representarà uns nous llocs de treball, que en els moments actuals, són de primera necessitat.

Un senyor foraster, que em va preguntar on era una determinada indústria, em deia que Agramunt, havia canviat molt en progrés, en ben pocs anys, aquestes paraules m'ompliren de satisfacció en veure que s'acomplien les meves aspiracions, de tants anys desitjades, per la nostra Vila.

Desitjaria encoratjar els components de l'Ajuntament, per a que segueixin donant les màximes facilitats a totes les empreses que siguin pel creixement i millorament d'Agramunt.

Vostre,

Josep Mora i Capdevila

Senyor Director:

Agrairia la publicació a «SIO» d'aquesta carta, resultat del llegit a l'esquela-record dedicada al senyor Viola i publicada al n.º 168 d'aquesta revista corresponent al passat mes de febrer.

Em refereixo concretament a l'últim paràgraf que textualment diu així: «En Joaquim Viola, aconseguí afegir al Pom d'Or que és Agramunt, la joia del nostre Institut Nacional de Batxillerat». Llegint aquestes paraules dona la sensació com si el nostre Institut fos obra exclusiva d'aquest senyor i, sense restar-li els mèrits que hi hagi pogut tenir en la seva realització, penso que han estat necessaris els esforços de moltes persones per a portar-lo a terme i, per a mi, l'autor principal i que sí que es mereix aquests elogis és el senyor Josep M.ª Inglès Mortés.

M'explicaré: Si Agramunt no hagués tingut un Sr. Inglès amb el tremp, caparrada si voleu —per a mi i com agramuntí encomiable, i que em doni per la paraula l'amic Josep M.ª— de fer l'Institut, aquest no el tindríem, per molts senyors Viola que en aquells moments hi hagués amb poder de decisió, ja que desconeixia i no li preocupaven les nostres necessitats. En canvi, sense aquest, el Sr. Inglès sí que hauria trobat un altre Sr. Viola que li resolgués el problema.

Que quedi clar que amb les meves paraules no pretenc «carregar-me» el Sr. Viola ni «fer la pilota» al Sr. Inglès, sí, en canvi, deixar uns elements de judici perquè el lector de SIO —d'avui i de demà— pugui contrastar parers al buscar la veritat de les coses, ja que no és lícit ni just barrejar-les. Estic completament d'acord que l'assassinat del dit senyor «repugna a l'esperit cristià i al bon seny català» —i torno a citar textualment d'aquesta esquela-record—, però això no excusa per a deformar la veritat amb perjudici d'un altre.

J. Cots.

La Redacció, manifesta la no obligatorietat d'acceptar totes i cada una de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no significa l'acceptació implícita del seu contingut per part de l'equip redactor.

Es recorda que els treballs que enviïn els col·laboradors de SIO, han d'anar escrits en paper blanc, en una sola cara del full i a màquina a doble espai, signats i amb l'adreça, si bé, es publicaran amb pseudònim, sempre que els autors ho vulguin.

AGENDA

FEBRER — Dia 17 REUNIÓ

Aquesta nit ha tingut lloc a ca la Vila, amb assistència de membres de diferents entitats per a parlar sobre la programació conjunta de la Festa Major d'enguany, per a donar-li el caire més atractiu i popular possible.

Dia 22 CC OO.

Aquesta sindical -Comissions Obreres de Catalunya- ha obert local a Agramunt. Els trobareu al carrer Sant Joan n.º 19, 2.º pis.

Dia 24 CAPELLA DEL SIÓ

Estan ja molt avançades les obres de la seva restauració. Pel que es veu, la seva qualitat artística serà molt millor de què en un principi semblava

Dia 26 CASAL

L'assemblea general anyal reglamentària d'aquesta entitat, enguany ha despertat expectació, per a confirmar-ho sols cal dir que l'assistència ha estat d'un centenar de socis, la causa: el problema presentat per un grup de llotgistes. D'aquest acte en trobaran una àmplia informació en aquest mateix número.

Dia 28 PENYA BARCELONISTA

d'Agramunt i Comarca, aquest vespre i al seu local social ha celebrat Reunió General Ordinària per als seus socis, d'uns 150 que són, hi han assistit una vintena seguint-se l'ordre del dia.

MARÇ Dia 8 TRACTORS A LES CARRETERES

Com ara fa quasi un any, de nou els tractors dels pagesos han tornat a sortir a la carretera i també convocats per la Unió de Pagesos, que vol que s'escoltin les seves reivindicacions. Els d'Agramunt i de la majoria de pobles de la Ribera de Sió estan a la Nacional II sector Cervera-Tàrrega.

Dia 10 PINTADES

Algú o alguns, aquesta nit passada, s'han dedicat a fer-les amb relació a la vaga dels tractors i la Unió de Pagesos, i es poden llegir en portes particulars d'alguns pagesos de la Vila que no tenen els tractors a la carretera.

Dia 15 COOPERATIVA

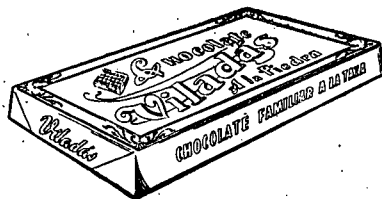
Corre la notícia que la Cooperativa Agrícola que s'estava formant i de la que parlava el número anterior se n'ha anat en orris. Lamentariem que fos veritat. Al proper número procurarem donar dades concretes.

Dia 15

Avui aquesta nit, a Ca la Vila, un nombrós grup de pagesos s'han reunit per parlar de la distribució del líquid per a combatre el cuc «Cenephasia puncticana» que ja aparegué la primavera passada i que, aquest any, ja s'ha detectat en estat no tan avançat.

Dia 16 VAGA DELS TRACTORS

Aquest matí, en donar-se per finalitzada la vaga que feien els pagesos, han començat a treure els tractors que tenien estacionats a les vores de les carreteres. El proper mes procurarem parlar-ne detalladament.

Una
llarga...
i dolça
tradició

Chocolata **Viladàs**

DEL COMPROMÍS

«La política és una cosa bruta, i de política se n'ha de fer encara que no vulguis. No és més brut encara no fer res?» (d'un personatge de S'alcen veus del soterrani, M. De Pedrolo)

Les relacions humanes dins d'un Estat són molt complexes; d'aquí que la política, que és la ciència que tracta de l'organització d'un Estat, sigui un assumpte verament complicat. La política és un fenomen que per la seva magnitud de fetes se'ns escapa sovint dels dits; àdhuc això els passa als mateixos polítics. Amb molt d'encert, la política ha estat considerada pel poble com una pugna lúdica entre dos en la qual hom s'hi juga la possibilitat i el prestigi de poder fer i desfer; la saviesa popular, però, prou sap que els contendents mai deixaran que arribi la sang al riu, perquè existeix un pacte tàcit entre ambdós: «llops amb llops no és mosseguen».

Per tota una colla de raons prou conegudes, molts de nosaltres no hem sabut fins fa ben pocs dies què és fer política. Fins ahir, la política era un assumpte que pertanyia al Govern, no al poble. Ara, no.

Una gran part de nosaltres, perquè el pas de la inacció política a l'activitat política representa un salt considerable, hem restat perplexos i al marge de qualsevol compromís. D'acord! Em sembla completament normal el fet que, quan es celebren les eleccions, els afiliats a partits (els compromesos) siguessin pocs; de llavors ençà, però, ha passat un temps que ens ha permès esclarir la nostra posició respecte als grups polítics existents.

Ara hauríem de comprometre'ns per recolzar aquells que tenim més a prop; ens hem d'agrupar perquè els altres sàpigui que poden comptar amb nosaltres... Molt sàviament digué Erich Fromm que «com més foll i deshumanitzat és aquest món, més necessitat té l'individu de trobar-se i de treballar amb altres homes i dones que comparteixin les mateixes preocupacions humanes».

Hem de trencar amb les petites diferències i amb la inèrcia política. Tampoc serveix la lluita individual. Cal acceptar un compromís amb el partit més pròxim a les nostres aspiracions, a la nostra política. Perquè l'actitud contrària —continuar sols com si res hagués canviat— seria negar l'ajut als nostres i enganyar-nos a nosaltres mateixos. El país, la política, l'hem de fer entre tots. Qui vulgui peixos... ja ho sap!

Joan Puig

MINISTERI DEL TREBALL
DIRECCIO GENERAL DE COL·LOCACIÓ
I PROMOCIO SOCIAL

SERVEI DE COL·LOCACIÓ
I ACCIÓ FORMATIVA

CONVOCATÒRIA DE CURSOS

Especialitats: BESTIAR PORQUÍ

Higiene personal; del bestiar i de les instal·lacions
Alimentació. Reproducció. Maneig de porcells,
bestiar d'engreix i reproductors. Elecció de races
per a l'explotació. Vigilància de la sanitat.
Profilaxi i prevenció d'enfermetats. Controls de
l'explotació. Higiene i seguretat al treball

- ENSENYANÇA PROFESSIONAL PER ADULTS
- HORARI COMPATIBLE amb JORNADA LABORAL
- TOTALMENT GRATUÏT.

Data de començament:

28-3-78

Lloc: AGRAMUNT

Nombre de places: 20

(limitades)

Requisits:

Ser major de 18 anys.

Informació i inscripció:

Reunió prèvia per a fixar local, horari i data de començament
del curs: Dia 21 de març de 1978, al Saló de Sessions de
l'Excm. Ajuntament, a les 20:30 (dos quarts de nou de la nit)

SEAF-PP0

Cooperativa
Agropecuària
de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
GUISSONA

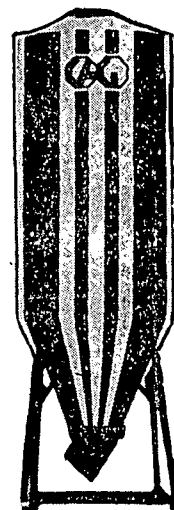
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

Fa dos mesos vàrem escriure en aquesta pàgina la notícia que deixava d'ésser portaveu de La Senyera i que passava a ser representant dels diferents grups que formen la Coordinadora de Joves; també vàrem dir que la formaven cinc entitats juvenils agramuntines. Doncs bé, ara, us tornem a escriure per assabentar-vos que la Coordinadora de Joves ha augmentat el seu nombre d'entitats integrades i que, enlloc de cinc, ja són nou les que estan disposades a seguir intentant coordinar els esforços de tots els joves que treballen per un Agramunt millor.

La Coordinadora de Joves ha quedat formada per:

- Centre Excursionista «La Carena»
- Moviment Escolta Verge dels Socors (CAU)
- Joves de la Coral d'Avui
- Grup Escènic Agramuntí
- Club d'Esplai Parroquial
- Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya
- Joventuts Comunistes de Catalunya
- Grup Motorista d'Agramunt.
- Centre de Joves «La Senyera»

Grup Motorista

Un grup de joves aficionats a l'esport de la moto hem fet contactes per a intentar la possibilitat que a Agramunt es fes un moto-grup degudament legalitzat i així poder disfrutar de tots els beneficis que comporta.

Actualment ja estem en tràmits de legalització ja que estem en contactes amb la Federació Catalana de Motorisme i el Reial Automòbil Club de Catalunya.

De moment som una cinquantena d'interessats que es porti a terme la legalització del Grup i que deixi de ser d'una vegada per totes un Moto Club Pirata. Aquestos cinquanta joves que estem interessats, practiquem l'esport de la moto amb qualsevol de les seves especialitats que són: Moto-Cross, Trial i Tot-Terreny.

- Trial. Amb el trial no tenim cap mena de problema perquè estem dins d'un terreny adequat per practicar aquest esport.
- Tot-Terreny. A Tot-Terreny ens hi dediquem més que res a l'estiu, després d'haver segat els trossos.
- Moto-Cross. És l'única especialitat que ens dona problemes, ja que només disposem d'un petit circuit particular, que no està en massa bones condicions, i molt estret, a pesar de tot, continuem corrent amb un pla no competitiu. Estem buscant un terreny adequat per a fer-hi un circuit de moto-cross que pugui estar suficientment preparat per a competicions de motos de gran cilindrada.

Esperem que ben aviat us puguem donar notícies sobre la legalització del Moto Grup i sobre l'esmentat circuit de moto-cross.

Moto Grup Pirata Agramunt

Mèdicus Mundi

Es va explicar ja, en un darrer número del nostre estimat SIÓ, el que era el Mèdicus Mundi, és una assemblea que té com objectiu ajudar les persones que són fora del nostre país i, amb el seu treball i el seu esforç, intenten donar un cop de mà a tots els necessitats. Per això nosaltres volem ajudar amb el nostre treball, amb el nostre esforç, i a més a més, amb el nostre entusiasme i la nostra alegria i amb ganes de fer quelcom per aquells que no reben més escalfor que la de cada dia, però, sense caliu humà i familiar. Així, doncs, hem decidit fer una crida a tots el agramuntins.

El proper 8 d'abril es farà una recollida de medicaments, vestits, aliments per a tots aquells que ho necessiten.

Hem de pensar que amb la nostra ajuda podem millorar molt la vida a molts altres sers humans. Pensa, Agramuntí, que cal tan poc esperit per ésser generós! tu i jo podem aportar el nostre petit gra d'arena que faci possible un millorament de tots aquests necessitats i, pensa, que tots nosaltres som sers com ells i que s'haurien d'acabar les calamitats que sofreixen; per tot això, corre i atansa't al teus germans!

NOTA: Es prega que els medicaments no estiguin caducats. La roba, si pot ser, de nens. Els queviures en conserva, degut al transport.

El festival del certamen literari, serà destinat per a aquesta associació.

Coordinadora de Joves d'Agramunt

Per a un bon servei

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa.. Economia..

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

FIBAL

Sastreria i Confeccions per a Cavaller i Nens

Plaça del Pou, 14   Telèfon 39 07 36
AGRAMUNT

Tramitacions,
Automòbils,
Passaports i
Expedients
en general

Gestoria FEIXA

Sabateria, 6

AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Las "ESTACIONES de SERVICIO" PIDEN COLABORACION

Como medida de seguridad y a fin de disuadir a quienes para obtener un dinero fácil les bastaba con intimidar al personal expendedor de una Gasolinera, en todas las reventas se ha instalado una caja fuerte empotrada, en forma de buzón, en la que el empleado va depositando sus recaudaciones; sin que pueda abrirla, porque no dispone de la llave. En su consecuencia:

Se ruega a los señores usuarios que, en los aprovisionamientos que efectuen durante el turno de noche, cuiden de solicitar la cantidad de producto correspondiente al importe exacto que deben abonar, bien en dinero efectivo, cheques-gasolina o vales «CAMPESA».

Esta previsión seguirá complementada con los servicios de vigilancia de las fuerzas de orden público, que han sido intensificados, al objeto de que no se altere el normal suministro de carburantes en las Gasolineras.

Lérida, Marzo 1978

Gremio Provincial de «Estaciones de Servicio»

inventari de riella

LA POLÍTICA

per Guillem Viladot

Tot és política, és veritat. Però no tothom ha de «fer política». Viure, evidentment és un acte o un fet polític. Perquè la vida ha abasta tot, i tot té una incidència, d'un manera o altra, sobre el bé comú. Però el que acostumem a entendre per «fer política» s'apropa molt a un acte d'ambició personal. Qui pensa que fer política —sense cometes— és arribar a seure en un escó i evitar que hi hagin problemes, quan sempre n'hi ha, aquesta persona polítiqueja. No polítiquejar, o sigui fer política de debó, és tenir consciència que vivim col·lectivament, que tota comunitat és conflictiva i que, per tant, s'han de resoldre els problemes que atenyen al nostre benestar, la nostra llibertat. Fer política és un acte de servei comunitari: saber que tots plegats som persones que ens hem d'entendre per a treballar en benefici de tots plegats. Fer política és saber i voler conviure. Qui pensa que fer política és imposar un criteri damunt d'un altre, manar per la força, ni que sigui la majoria, ignora la raó última de la política. A nivell pragmàtic, fer política és seure al voltant d'una taula i saber dialogar: pensar, escatir, estudiar, atendre els interessos comuns per damunt dels propis. I, al final, admetre que d'altres persones en saben més que no pas nosaltres.

(Pujo pel carrer de Sió i en Deugràcies Miraguà no em saluda. Jo l'he esguardat. El conec de fa molt de temps. Ell té una manera de pensar. Jo tinc la meua. El seu pensament potser correspon a un temps pretèrit. Dic potser perquè m'inclino a creure que fa molts anys que pensa igual, segurament degut que troba «bo» el seu pensament, i no n'ha volgut un altre. ¿Però un mateix pensament pot servir per a sempre? Sovint ens trobem amb persones com en Deugràcies: de pensament fossilitzat, repetitiu, estàtic. M'arriscaria a creure que en Deugràcies admet que qui no pensa com ell és un enemic seu. Enemic? En adonar-me que m'ha negat el salut, he sentit un colfred, talment una sargantana es passegés, barroerament, per l'esquena de la meua vida. O potser com si sentís molt veïna la mort, freda i immensament propera. Ser sempre el mateix, igual a un mateix, és en certa forma no viure: ser ja moribund.)

A les grans ciutats la política queda diluïda en la massa activa de la gent. Em refereixo a la política que fan els encarregats d'administrar el bé comú. La política, a les grans ciutats, té un manera exterior enlluernadora: discursos, declaracions, proclames, mitings... Als pobles, la política és una cosa immediata, quelcom de caire molt concret. Potser perquè als pobles les persones i els problemes són persones concretes i problemes concrets. Però fer política entre nosaltres, malgrat tot, no és fer les coses com sempre encara que les persones siguin unes altres. Cal canviar les persones, evidentment; però el que és més urgent és canviar el pensament, la ideologia de les persones. Canviar els motors o els estímuls que obliguen a renovar les obres i la conducta de les persones. Perquè la conducta de les persones, a l'hora de fer política, regeix el bé comú. S'ha d'afavorir el bé de tots, i no, només, n'han de sortir beneficiats els de sempre: els caps i els lacais d'un determinat «partit». En una comunitat no hi pot haver ni amos ni senyors, ni súbdits ni lacais. Només hi pot haver ciutadans. Això que en una gran ciutat és molt fàcil de proclamar, en un poble és molt fàcil d'entendre, encara que sigui molt difícil de dur a terme. ¿Potser perquè tots ens coneixem? ¿De debó? Però cal dir que ningú, sigui com sigui, té dret a acaparar la «veritat» social, col·lectiva. Fer política és apropiarse, com més millor, a aquesta veritat social. I en aquesta veritat tots hi hem de ser comptats. Qui pensi que algú n'ha de restar fora, no serveix aquesta veritat.

(¿En Deugràcies Miraguà pensa excloure algú d'aquesta veritat? ¿En Deugràcies sospita que existeix una veritat que informem tots plegats, sigui quin sigui el color del nostre pensament? Algú ha dit que la «veritat política» absoluta no existeix i que, en tot cas, aquesta veritat no la dicta ningú, sinó que la bastim nosaltres amb la nostra dinàmica de cada dia, una dinàmica canviant com canvia la mateixa vida. En Deugràcies Miraguà, què pensa? ¿Que la vida és un embassament del qual sempre s'ha de defensar la mateixa aigua, o que la vida és un riu que s'ha de procurar que no anegui mai la nostra salut ciutadana? Em temo que en Deugràcies Miraguà és un fanàtic que, en definitiva, es passa els dies emmirallant-se a l'embassament de sempre i que l'única ànsia que el mou és que res no faci trontollar la «pau» del mirall aquós, i, per tant, que no es malmeti la cosa més important per a en Deugràcies Miraguà: la seva persona, els seus interessos, la seva ideologia.)

CAL REFLEXIONAR

Es curiós, i a la vegada trist, constatar les crispacions que a nivell de relacions humanes ens ha portat aquesta naixent democràcia.

Ja sé que no invento res en dir això i que són actituds amb què calia contar. També crec que a les grans ciutats aquest problema de convivència no afecta tant però a les petites viles, com la nostra, això ha portat una sèrie de petits problemes: recels, radicalització d'actituds, males enteses, etc., que sols han servit per afeblir amistats i crear desconfiances entre vilatans. Aquests sacrificis de convivència s'entendrien si, almenys, fossin en benefici del millorament de tot un poble, mes, en el fons, sols serveixen per dividir més el de ja per si dividit, i impedir buscar l'equilibri que ens porti a trobar solucions als problemes que a tots ens afecten, ja siguem de: dretes, centre o esquerres. Perquè, ahir, avui i sempre hi seran aquestes tres grans tendències —amb tots el matissos i matitzacions que vulgueu— i, voler ignorar o extirpar una d'aquestes maneres d'entendre la vida, ens porta a les fatídiques dictadures, ja siguin de dretes o d'esquerres.

Avui, potser per manca de rodatge —potser també de cultura, de veritable proïsme— estem massa radicalitzats, i això és dolent, sobretot a nivell de poble, car hem de conviure a diari, entre pocs s'ha de fer tot; el que comporta saber matitzar, no agafar les coses pel cantó que cremen i pensar que, si hi ha qüestions que ens separen alguna n'hi haurà per a treballar conjuntament. En el fons és... un pactar continuat, si de veritat es interessa que, els nostres pobles, les nostres comarques, el país —no sols els partits— surin per damunt de tot. Si així pensem, ens hem de deixar dels nostres puritanismes personals o de partit, per no caure a l'extrem que un excés de zel porti a postures intransigents i per tant nul·les en quant a eficàcia en el joc polític comunitari.

Hem d'aprendre a dialogar, a respectar-nos i acceptar —que no vol dir, fer el joc— el pluralisme ideològic, perquè... passa tot el contrari. Malament si un està marcat o es defineix com de dretes o d'esquerres, automàticament queda marginat per un sector o altre i tots els seus actes se li interpreten en funció de la seva ideologia, sense fer cap distinció entre els seus possibles actes públics i la seva vida privada —es dóna la mateixa importància a unes declaracions de principis, en les que s'hi pugui estar d'acord o no, que al fet d'asseure's a una mateixa taula al cafè— i així no anirem enlloc! Per als qui opten per un centre més o menys ampli, bé, aquests reben per les dues bandes, són qualificats de tebis, d'oportunistes —per els crítics de torn— per «fer el joc» segons bufi el vent.

No parlem ja de la militància en un determinat partit polític! Desgraciadament si es fa i, malament ni no es cotitza. En el primer cas, tant és pot ésser titllat de ruc, per embolicar-se en coses de política que no porten a res, com —per tot el contrari!— de tenir ganes de figurar i manar. Sense veure els sacrificis que comporta una militància activa, si, a més, hi ha una veritable consciència de servei a la comunitat.

Els no militants queden catalogats com, «els vius», els qui no es volen comprometre, per aquests val l'expressió «gent poc ferma». Com si el fet de tenir un carnet a la butxaca amb el nom i unes sigles fou l'únic aval per a demostrar la puresa d'intencions i l'accés al martiri ideològic.

Per alguns, sembla que el sol fet de formar part d'una determinada ideologia els doni com un carisma que els fa infal·libles i amb la veritat tota amb ells i que, en els altres sols impera l'engany si no la maldat. Bo és tenir fe —no cega—, confiança en els postulats de la seva creença o partit, però d'això a creure's uns «supermans» capaços de solucionar-ho tot, i sols, hi ha un abisme i, en el fons, un racisme ideològic.

S'ha de témer als «purs» de tota espècie perquè, per desgràcia, es quasi impossible dialogar-hi, a la cosa que més arriben és a escoltar amb gest magnànim, com a perdonant els pobres mortals que tenen dubtes, que pensen diferent o que no volen creure en una única i absoluta veritat que ells accepten amb escreix.

Potser fóra bo per tots de pensar-hi una mica en aquests posats —que a propòsit he presentat una mica extremosos— per no deixar-nos portar per radicalismes absurds que no condueixen enlloc. I pensar que, per damunt de totes aquestes noves experiències que hem encetat fa poc, hi ha el petit viure diari, el trobar-se cada dia, el saludar-se, el desitjar-se —al marge d'ideologies— un «bon dia», un «passi-ho bé» o un «adéu» de cor.

Jaume Cots i Solé

EDUCACIÓ SEXUAL

Perquè s'ha d'educar sexualment?

L'home en néixer es troba desvalgut. Hom necessita integrar-se de ple en la nova societat que l'acull. L'home és un ser educable i l'educació l'ajudarà a fer-se sociable. L'educació i formació d'aquesta criatura ha d'ésser integral. No es pot educar-lo parcialment sinó en la seva totalitat, com un tot indescribable, sense descuidar cap aspecte i factor de la seva personalitat. Hom és bo que sàpiga matemàtiques, física, geografia, ciències, etc., però no podem oblidar que també ha de conèixer la seva persona, el seu cos, el seu funcionament, i educar obertament, en el moment oportú, la seva conducta relacionada amb el tema sexual per formar en ell unes actituds lliures, serenes i equilibrades. Penso que no volem que els nostres infants es malformin pels seus companys o mirant la sèrie de revistes i pel·lícules que estan al seu abast, perquè això els durà a crear-se unes imatges fantasmagòriques i falses, unes mentalitats obscenes amb imaginacions estranyes, els portarà de segur també, a unes situacions molt problemàtiques puix hauran de superar un seguit de frustracions i traumes psíquics que a tots els qui no hem tingut una educació sexual s'ens han produït amb més o menys intensitat. Hom no pot tenir unes idees i conceptes erronis i equivocats de tota la problemàtica sexual que tant de mal està fent en no poques mentalitats adolescents, degut a la manca de formació sexual. És per això que ens cal una educació sexual.

Com ha d'ésser aquesta educació?

La tramesa d'informació objectiva ha de ser una qualitat indispensable per una bona educació sexual. L'educador ha de ser una persona molt ben preparada, ha de conèixer el tema a fons, ha de saber explicar en el moment adient tot allò que és més necessari en cada edat, ha de ser a més a més d'un bon pedagog un gran coneixedor de la psicologia de l'home. El sistema franquista mai no havia educat la sexualitat, no se'n preocupava, més aviat podríem dir que tot intent per part d'algun educador de tractar el tema era reprimat. Així i tot, qui podia dir alguna cosa era l'Església i els seus portaveus: els sacerdots i religiosos. Malauradament, però, no tots reeixien en la seva tasca. Encara recordo els famosos «Ejercicios Espirituales» que ens feien en l'època d'estudiants de batxillerat on, la majoria de vegades, no hi havia una informació i formació sexual autèntica. Ens donaven només una sèrie de pautes i conductes a seguir, on les dicotomies, bo-dolent, no pecat-pecat, cel-infern, eren la regla general, i això dissortadament no era una formació objectiva ni ajudava a la formació d'actituds lliures, serenes, equilibrades i responsables de què parlàvem abans.

¿Quins haurien d'ésser els aspectes atesos en una educació sexual?

La resposta a aquest interrogant és i pot ésser molt llarga, penso que no acabariem mai d'educar la sexualitat. Amb tot, però, a cada edat cronològica i mental hi han uns problemes específics, uns interrogants concrets que no s'haurien de descuidar, i l'educador conscient, com ja hem dit, ha de saber trobar el moment precís per a tractar-los. Ara em ve a la ment alguns d'aquests aspectes com podrien ser per exemple, formació teòrica de la diferència biològica dels sexes, anatomia i fisiologia generals dels òrgans genitals, el procés de fecundació, embaràs i part, o bé problemes més concrets de cada persona com les primeres pol·lucions, la menstruació, la masturbació, així com altres de conseqüències de tipus social com l'homosexualitat, prostitució, matrimoni, divorci, etc.

Qui ha de donar aquesta educació?

La pregunta sembla difícil de respondre, i més si acaben de dir que s'ha de tenir una gran preparació. La qüestió és difícil, tots en som conscients. Penso però, que no valen excuses per justificar la no informació dels problemes sexuals als nostres infants i adolescents. Si no tenim la deguda formació, l'hem d'aconseguir, però el que no podem fer és desentendre'ns del problema. La societat ens dona una sèrie de personatges i institucions que són els qui s'encarreguen de la tasca educativa. Hom es veu immers des de la seva naixença, bàsicament, en dues fundacions de la nostra societat: la família i l'escola. Sembla, doncs, que aquest ha de rebre tota la seva educació dels pares i dels mestres i professors. Aquests haurien de ser, si més no, els qui haurien d'encarregar-se de l'educació de l'infant i per tant també de l'educació sexual. Cal, doncs, «agafar el bou per les banyes» en aquest sentit. Això és difícil, ara bé, no impossible, altra gent ho fan. Sovint els pares no saben o no volen enfrontar-se amb la situació. L'excusa que tenen és, moltes vegades, que a ells mai no els ha ensenyat ningú res i bé se n'han sortit, altres asseguren «això rai, tothom ho aprèn». El nen pregunta, vol saber, no acaba d'entendre-ho. Llavors és quan hi ha molts enrojaments i respostes evasives, i el noi no queda informat ni satisfeta la seva curiositat. És així com aquest noi quan arriba a la joventut s'ha format unes idees, uns pensaments, unes concepcions falses i errònies sobre el tema. Sovint aquest és un problema en què s'hi troba el mestre, el qual moltes vegades no sap com sortir-se'n de l'entrebanc i la dificultat d'una pregunta del seu alumne. Aquest és un problema greu, cal solucionar-ho, cal arranjar-ho el més aviat possible. No podem deixar deseparats i indefensos els nostres infants enfront de les greus conseqüències a què els pot portar una desinformació total del tema de la sexualitat. Cal que tots ens en preocupem, és necessari.

Miquel Aguilà i Barril

ELECCIONS SINDICALS A AGRAMUNT

Fins a primers de març s'havien realitzat eleccions sindicals en nou empreses agramuntines, hem cregut oportú el donar a conèixer el resultat d'aquestes eleccions sindicals, ja celebrades, com un avenç.

Com és natural, el mateig lector i a la vista del quadre que sota aquestes ratlles trobarà, podrà treure les seves pròpies conclusions i fer les anàlisis que vulgui, però creiem que és necessari assenyalar, per facilitar aquesta anàlisi, una sèrie de punts.

La totalitat de les empreses agramuntines pertanyen al grup de la petita empresa. Un nombrós grup d'obrers agramuntins treballen fora vila, quasi tots en empreses de Guissona i de Tàrrrega de les que ignorem els resultats electorals. La radicació de sols dues centrals sindicals a casa nostra: la U. G. T. i C. C. O. O. i aquesta última des de fa molt poc temps. L'estreta dependència d'aquestes centrals a uns partits polítics concrets. La gran importància del sector agrícola entre nosaltres i que fins al moment no s'ha pronunciat i per últim, que són les primeres eleccions lliures des de fa molt de temps, la qual cosa, arrossega implícitament tota una sèrie de condicionaments.

Aquests i d'altres punts els haurem de considerar en analitzar els resultats finals de les eleccions sindicals a Agramunt. Tornarem sobre aquest tema una vegada sabedors d'aquests resultats.

EMPRESSES	CANDIDATS			Enllaços a elegir			ELEGITS		
	UGT	CCOO	Independ.	UGT	CCOO	Independ.	UGT	CCOO	Independ.
Cuñat, S. L. Pretensat	1	—	—	1	—	—	1	—	—
Grup Consist Manuf Paper	7	5	—	5	5	—	5	—	—
M. Pera Manuf. Paper	4	—	1	3	3	—	3	—	—
Confeccions Agramunt S A.	2	—	1	5	2	—	2	—	1
Llordés, S. A. Metalúrgia	3	2	—	3	2	1	2	1	—
Vizconde Textil	3	3	—	3	2	1	2	1	—
Vicens Confeccions	3	—	1	2	2	—	2	—	—
Triginer Maq. Agrícola	3	—	1	3	2	—	2	—	1
Precón, S. A. Construcció	1	—	—	1	1	—	1	—	—

CREU ROJA ESPANYOLA

ASSEMBLEA LOCAL D'AGRAMUNT - LLEIDA

EXTRACTE DE COMPTES EXERCICI 1977

INGRESSOS

Donatius ambulància	35.750,—
Quotes socis	159.000,—
Donatius particulars	17.400,—
Collecta bandereta Castellserà ...	38.048,50
» » Guissona	27.402,—
» » Agramunt	106.664,50
» » Arte. de Segre	60.411,50
Cursos socorristes	16.550,—
Abonament interessos Bancs	327,84
Donatiu Assemblea Suprema per a la compra ambulància	100.000,—
Donatius per loteria	82.000,—
	<hr/>
	643.554,34

Disponibles de l'exercici anterior. 51.401,24

Sumen pessetes 694.955,58

PAGAMENTS

Per compra ambulància	215.704,—
Obres nou local	73.491,36
Despeses generals	342.278,82

Sumen pessetes 631.474,18

Disponibles pessetes el 31-12-77 ..... 63.481,40

Import factures pendents de pagament ..... 53.610,—

Nombre de socis el 31-12-77	541
Serveis d'ambulàncies en trasllat de ferits i malalts durant l'any 1977	48
Nombre de socorristes voluntaris que fan servei en la Brigada:	
Dones	22
Homes	36
Cursets de socorrisme organitzats durant l'any 1977.	1

Llenya i Carbó

F. Santamaria i Fills

Santa Esperança - Telèfon 390387

Literatura

En el decurs del temps, el poble s'aparta cada vegada més del llati parlat i van sorgint, lentament, les primeres llengües neollatines, precursors de les belles lletres de l'edat mitjana.

En l'ambient de vida medieval —guerres entre nobles i contra els serrains— arrenquen moltes de les literatures romàniques. Apareixen els joglars, els quals, reciten i canten, per viles i castells feudals, les gestes èpiques de l'època esmentada.

Els clergues, amb més pau per a dedicar-se a l'estudi, conserven la cultura antiga als seus monestirs i donen, a l'ensem, a la nova societat qua va sorgint, un nou tipus de literatura religiosa.

A Provença, pàtria dels trobadors, on la cultura romana havia arrelat fort i les guerres no hi havien durat gaire, hi destaca com hem dit, la figura del trobador que crea la poesia lírica, expressió de les inquietuds personals i amoroses del poeta.

La influència de la lírica provençal és extraordinària, tant, que en totes les primeres arts escrites neollatines, s'hi veu marcada la seva profunda empremta.

És tanta la similitud de la llengua catalana i la provençal, que per molt de temps es dubtava de si, vertaderament, hi havia separació lingüística. Avui, però, tots el filòlegs estan d'acord, que tenen una ben definida independència.

De primer, els nostres poetes, degut al gran prestigi que assoleix la llengua de Provença i als forts lligams polítics i socials que teníem amb aquest país, s'expressen en provençal i, malgrat que l'abandonen progressivament, la literatura catalana descarregada de provençalismes, no apareix fins ben tard, en comparació amb la d'altres cultures neollatines.

Tenim restes de cançó èpica de les quatre Grans Cròniques, però d'una manera molt minsa. En canvi, amb l'aparició de Ramon Llull, el català, es posa per damunt de totes les literatures filosòfiques romàniques.

La promulgació de textos jurídics en una època molt primerenca —Consolat del Mar, Usatges, etc.— té una gran importància per a la nostra comunitat, ja que són fonament i arrencada d'una peculiar organització, que porta el segell inconfundible de la manera d'ésser del nostre poble.

P. Mora i Giribet

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

MES DE FEBRER

MATRIMONIS:

Marcial Aguilar Gomá i
Josefa Vidal Colillas dia 11

Jesús Carrascal Morato i
M.ª Càrme Zurita Martín » 15

DEFUNCIONS

Francesc Garcia Prieto dia 5. 51 anys
Fuensanta Ruiz Bioque » 6 79 »
Joan Fernandez Expósito » 13 52 »
Vicent Antequera Santiago 15 57 »
Joan Ramon Boix » 16 55 »
Anna Escudé Escudé » 27 77 »

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE FEBRER

Dia	8	0'5	litres m.
>	9	10'5	>
>	19	1'4	>
>	21	0'3	>
>	23	1'6	>
>	25	6'5	>
>	26	4'5	>
>	27	0'4	>

Total 25'7 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

Coses de la Parròquia

PRIMERA COMUNIÓ

Ja han començat les reunions per a preparar aquest aconeteixement tan important en la vida dels catòlics. En una reunió de pares es va convenir que un grup de petits la faria el dia 7 de maig i un altre el dia 14, ambdós a la missa de 12. En quant a la forma de vestir, una gran majoria va creure convenient que es fes amb vestit senzill de carrer, per la qual cosa ha quedat acordat: Vestit de color llis, res d'estampats, llarg normal, sense adornaments, a excepció d'un llaç al darrera, per a les nenes i per als nens un vestit de diumenge normal.

S'ha de suprimir les joies i rellotges, tan sols una creu de fusta com els anys anteriors.

Cal evitar, sobretot, que els petits es distreguin i facin fatxenda de la sumptuositat del vestuari o de les joies, puix el que interessa majorment és que es concentrin bé en el que significa de rebre per primera vegada a Jesús Eucaristia, acte que cal fer amb senzillesa i humilitat, que no comencin ja en aquestes edats a veure les diferències socials que creen gelosia i enveges, i portin, a més de quatre, a fer abusos que repercuteixen en la seva economia, que després els costa tant de recuperar. Almenys en la cosa que pertany a la Parròquia que això no passi.

CONFERÈNCIES

Durant el mes de febrer s'havien anunciat unes xerra-

des per a casats que tindrien lloc durant la Quaresma. Aquestes quedaren suspeses de moment, degut a unafortunat accident que sofrí Mn. Vilardell que havia de presidir-les.

El dia 23 de febrer, al col·legi de les monges, es féu una reunió de pares per tal de fomentar una escola de matrimonis, que ja ha tingut bastant èxit en altres llocs. El fi principal és que els pares aconseguixin una formació integral d'actualitat, per a fer front els problemes que avui plantegen els fills i poder, així, aconseguir una més bona educació dels mateixos.

COL·LECTES

La Parròquia en la seva campanya per l'Obra Missionera, va recollir al temple 6.500 ptes. I en centres escolars 15.345 en total 21.845,— ptes., també a la campanya contra la fam en el món l'aportació dels fel·ligresos a la Parròquia fou de 16.660 ptes. Tot s'ha enviat als secretariats corresponents.

CAPELLA DE SIÓ

Pràcticament l'obra de paletes es pot considerar acabada, el resultat és ja a la vista de tothom i podem estar tots satisfets.

Fins al final de febrer hi ha invertides 666.177 ptes. Al full Parroquial s'ha iniciat una llista de donatius que el 26 de febrer sumava un total de 36.300 ptes.

C.

Activitats Culturals de «La Caixa»

Durant el mes de febrer han prosseguit a la Biblioteca els actes programats per l'Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. En aquesta ocasió els grans protagonistes foren la literatura i, a nivell infantil, el periodisme.

«EL DIARI»

El dissabte, dia 4 de febrer, un centenar d'infants agramuntins es convertiren en «periodistes» per unes hores. Sota la direcció d'un equip de «L'Ou com balla» aquella munió de nens i nenes, dels primers cursos d'E.G.B. es dedicaren a recórrer els carrers de la Vila a la recerca de notícies, ficant-se a les botigues, preguntant a la gent, entrevistant als vianants, etc. Un barret de paper amb una inscripció els identificava com a informadors, i una vegada carregats de material retornaren a la Biblioteca per tal de confeccionar el periòdic. Els més hàbils pel dibuix s'encarregaren de les il·lustracions i dels titulars, d'altres de la compaginació, etc., i la conseqüència de totes aquestes activitats fou un exemplar únic, a gran format, del «Diari dels Nens», títol elegit per majoria entre els participants.

En l'esmentada publicació, carregada d'ingenuïtat i no exempta de perspicàcia, hi trobareu de tot, des de notícies internacionals fins a fòrmules de cuina, passant per espectacles, notes de societat, xafarderies i altres informacions d'àmbit local. El «Diari dels Nens», manuscrit, bilingüe i no massa ortodox en quant a l'ortografia; fou una experiència reexida i ben esperançadora per a quan, temps a venir, s'hagi de renovar la redacció de SIÓ...

«INCITACIÓ A LA LECTURA DE MANUEL DE PEDROLO»

El senyor Manuel de Pedrolo és bastant conegut entre nosaltres, si més no perquè és fill de l'Aranyó. La seva producció literària, variada i exhuberant, fa que en Pedrolo sigui un exemplar únic en el món de les lletres catalanes. Al llarg de la seva vida com a professional de la ploma,

ha tocat gairebé tots els temes possibles, ha utilitzat bastantes tècniques narratives i ha escrit milers i milers de pàgines, moltes d'elles publicades.

L'escriptor Jordi Coca, estudiós i gran coneixedor de l'obra d'en Pedrolo, ens va parlar en dia 10 de febrer de totes aquestes coses i encara unes quantes més. Ens va explicar l'història de l'esmentat autor, com a home i com a escriptor; va posar de relleu la seva laboriositat, la capacitat de treball que posseeix i l'austeritat de la vida que porta; també l'afany que l'anima d'experimentar i recrear qualsevol innovació al terreny literari que arribi al seu coneixement. A la vegada, enumerà les influències de tot tipus que han determinat l'obra d'en Pedrolo, el qual, amb seixanta anys al damunt, es manté impertèrrit al peu del canó, fidel a la seva vocació literària.

ANTONIO MACHADO I «HORA DE ESPAÑA»

Segurament la majoria dels presents no teniem ni idea de «Hora de España», una revista publicada durant la passada guerra amb el propòsit de fer, davant del món, una defensa de l'Espanya Republicana, des d'una posició estrictament cultural i unitària, sense inclinar-se per cap partit determinat. L'animador de «Hora de España» fou el conegut poeta Antonio Machado, i col·laboràvem amb ell una colla d'intel·lectuals molt joves que s'anaven renovant en la redacció de la revista a mesura que les llevés a les quals pertanyien eren cridades al front.

Fa poc s'ha publicat una col·lecció completa de «Hora de España» i aquest fet ha donat lloc a parlar de l'esmentada revista i del senyor Antonio Machado que en fou el propulsor més tenaç. El senyor Ignaci Riera, de l'Editorial Laia, ens parlà de l'una i de l'altra el dia 15 de febrer, i ens descrigué admirablement la peripècia vital d'Antonio Machado, la seva producció literària i les inquietuds filosòfiques i religioses que traspuen algunes de les seves obres.

PONS

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

INSTITUT: UNA DE FREDA — L'agenda de «SIÓ» del mes de desembre passat, donava notícia de l'atur forçós a què es veieren obligats els alumnes del nostre Institut, per manca de calefacció produïda per una avaria que sofrí el cremador de fuel-oil que, segons diuen, és el combustible amb què s'alimenta la càldera. Segons rumors que circularen per aquelles dates, dita avaria (i bastant costosa per cert), es produí perquè el subministre d'energia elèctrica el centre docent el reb directament de la línia d'alta tensió, sense passar per l'estació transformadora que allí hi ha construïda. També es digué que aquesta irregularitat es mantenia com a conseqüència de la negativa per part de l'empresari instal·lador a signar el corresponent butlletí de connexió, fins i tant no li siguin liquidades les factures que encara hi ha pendents de cobrament per treballs i materials esmerçats en la instal·lació inicial de tot l'equipament elèctric. Si això és veritat, el perill de continuades «vacances» forçades dels nostres estudiants és constant. Sense anar més lluny i sempre segons rumors recollits al vol, en pocs dies s'han produït dues noves interrupcions de subministre elèctric, provocats per la mateixa causa. Hom es pregunta, ¿fins quan es mantindrà aquesta espècie d'espasa de Damocles que penja damunt de l'alumnat?

...**UNA DE CALENTA.** — Hom creu que les dificultats que es devien haver de vèncer per aconseguir que l'Institut, del què n'estem orgullosos, es construí a la nostra Vila, guanyant la mà a altres poblacions de la província que també se'l disputaven, devien ésser ben dificultoses i plenes d'esculls. Malgrat això no obstant i gràcies, segurament, a desvetllaments, gestions i viatges que si bé agraim no és ara el moment d'esbrinar, l'Institut es construí amb el seu camp d'esports, el seu gimnàs, les seves aules, sanitaris, etc., i unes dependències a la planta superior destinades a laboratori per pràctiques d'exercicis físico-químics. I així hi ha un parell de saletes amb taulells de marbre, armaris, reng d'aixetes i picons que han estat esperant pacientment (i inútilment també) l'arribada dels nostres futurs científics, els quals durant tots aquests anys no han pogut dedicar-se a pràctiques experimentals perquè... **S'OBLIDAREN DE CONSTRUIR ELS DESGUASSOS D'AIGÜES!** Sortosament ha estat arrançada ben recentment aquesta deficiència, pel que, si bé amb certa recança, en ocasions fem menció dels oblits del nostre Ajuntament, en aquesta el felicitem amb sincera complaença.

LLUMINÀRIA. — No hi ha dubte que a partir de l'Exposició de París de l'any 1881, quan Thomas A. EDISON va demostrar l'aplicació de la llàntia incandescent, l'aspecte exterior de totes les poblacions del món ha donat un tomballó convertint-se en punts d'il·luminació rutilants a mesura que s'han anat substituint els llums d'oli, teies enceses i fanals de gas que hi havia a les cantonades del carrer en un intent quasi inútil de vèncer la foscor de la nit. La nostra Vila, o millor dit, alguns carrers de la nostra Vila (i precisament els més cèntrics i concorreguts), continuen tenint l'aspecte trist i desolador que ja devien tenir en anys anteriors al 1881, malgrat i que, naturalment, també hi ha punts d'enlluernament elèctric, però aquest és tan exigü que sobretot en les nits de boira i manca de lluna, fa ressaltar més encara la tenebrositat de la foscor que ens envolta. No cal dir que som conscients del molt elevades que haurien d'ésser les despeses per a aconseguir una il·luminació més racional i concorda amb els temps que estem vivint, però si em permeteu una pregunta (sempre una pregunta): Si no es poden subsistir per manca de recursos tots els punts lluminosos (és un dir) deficients, ¿no fóra una mica de solució, almenys transitòria, el que periòdicament, una vegada l'any com a mínim se li tragué la pols i es donés una blanquejada amb pintura fosforescent als pàmpols que protegeixen i reflecteixen la llum dels tubs incandescents? No creiem pas que les despeses en pintura siguin massa enlairades i en quant a la mà d'obra...

MULTA. — De cinc-centes pessetes és la que li ha estat imposada al C.F. Agramunt perquè en un dels darrers partits celebrats al nostre Camp d'Esports, un espectador que no estava d'acord amb l'actuació de l'àrbitre, el va increpar amb el mot **xoriço**. Ens esgarrifem de pensar el què hauria pogut passar si enlloc de dedicar-li l'esmentat mot hagués fet amb els braços el gest de botifarra, que es considera molt més insultant, malgrat que el significat semàntic ens doni a entendre que es tracta d'un embotit més humil.

C.

Es creu que per educar els fills n'hi ha prou amb una mica de sentit comú. Però aquest sentit comú es fa a vegades contradictori. Mentre un pensa que té el deure d'«adreçar» el seu fill imposant-li la seva pròpia voluntat, altres, pel contrari, el deixen que resolgui per ell mateix els seus problemes, assegurant que així el prepara per la vida. I tots queden parats de no aconseguir llurs fins.

El primer període de la vida del nen és un dels més importants per a la formació de la seva personalitat. És quan es fa temerós o emprenedor, confiat o fingit, alegre o trist.

En el nen hi ha certament quelcom hereditari i que és important. Podrà ésser més o menys actiu, emotiu, ràpid segons sigui prim, gros, vigorós o dèbil. Però és la seva manera de ser i s'ha de tenir unes precaucions.

No es pot censurar el nen pel seu temperament impetuós i veure en això un defecte. Tot el contrari, és més sensible que altres a les nostres crítiques i amenaces.

En comptes d'obligar un nen inquiet a estar-se segut davant d'un llibre, doneu-li l'oportunitat de gastar llurs energies, de córrer, de jugar, evitant-li així ocasions d'exitació inútils.

Des que el nen neix respon als nostres gestos, mirades i paraules, adquirint així mateix hàbits.

Però si més tard prohibiu al nen que canti perquè us exaspera, que jugui per terra perquè s'embruta i que vegi els seus amics per evitar que agafi la grip, el seu caràcter es farà trist i desanimat o pel contrari, rebel i agitat. Si li repetiu una i moltes vegades que no serveix per a res, que va retardat en comparació dels seus germans o amics, el féu tornar tímid i fingit. Si per a fer-lo creure l'amenceu amb no estimar-lo més o que se l'endurà «l'home del sac», pot ésser que s'arribi a aconseguir uns moments de tranquil·litat, però fareu que durant algun temps vinqui en un estat d'ansietat i arribi a desconfiar dels pares. Si després d'obligar el nen mimat que deixi treballar, li permeteu que ens pugui interrompre deu vegades seguides, el convertireu en un dèspota capritxós, al mateix temps que el fareu ansiós i inquiet en veureu's faltats d'autoritat.

Per ajudar el nen en el seu desenvolupament heu d'assegurar-li certa llibertat en les seves activitats i fer-li sentir una certa seguretat. Per tant la llibertat i l'autoritat són dues necessitats complementàries del nen.

Però a vegades sou vosaltres mateixos qui perdeu la vostra pròpia autoritat.

La perdeu prohibint i ordenant constantment i sense necessitat, mil detalls de la seva conducta amenaçant-lo amb cent càstigs que la major part de les vegades no s'arriben a complir. La perdeu també criticant-vos i cridant-vos els pares davant del nen: «Deixa tranquil el nen que no l'entens». «Per aquesta vegada que passi».

Pel contrari l'autoritat augmenta amb la fermesa tranquil·la i silenciosa, pacient i constant, acompanyada de confiança i afecte.

També el caràcter ha de transformar-se sense parar i arribar a la maduresa. Però heu de pensar que els pares són la imatge del que ells volen arribar a ser. Per tant és molt el que podeu fer per aconseguir-ho, visquant amb els vostres fills l'existència quotidiana i reaccionant amb ells davant de cada esdeveniment.

No és fàcil seguir pas a pas tota l'evolució dels fills. Tampoc és fàcil que en mig de les fatigues i complicacions del treball diari es tingui sempre la paciència i el domini d'un mateix que faria falta.

L'ofici de pare dura tota la vida i porta algunes decepcions. El nen evoluciona sense parar i per a poder-lo educar heu de seguir aquesta evolució i pensar que aquesta tasca requereix una atenció perpètua.

Per un Agramunt millor

Quan serà un Agramunt millor? Tanmateix: la nostra crítica d'avui és un tema que, crec, mereix l'atenció d'autoritats i veïns de la Vila. D'un temps ençà veiem, amb més pena que glòria, un binomi inseparable: Escombraries i Gossos que acompanya de manera escandalosa la via pública, donant una pobre fisonomia dels nostres carrers o places al foraster que la visita.

Aquest tema ja fa temps que és motiu de comentaris, però en realitat poca cosa es fa per solventar la qüestió i així anem passant, dia per altre, sense trobar-hi una solució.

Durant aquests darrers dies, la concentració de gossos en llocs determinats, era excessiva, per la qual cosa, circular pels carrers es feia perillós per als nostres infants, i més si tenim en compte que molts van sense collar i abandonats a la bona de Déu; però, si algú pren mal, després venes les raons i ningú en té la culpa.

Per altra part, també pot donar-se el cas d'una epidèmia, ja que segons tinc entès a les escombraries Municipals, la gent hi contribueix, tirant-hi porcs morts i com a conseqüència, en pot venir el pitjor.

Tampoc no és bonic, veure a certes hores del dia escombraries llençades pels carrers, cosa que, crec, es pot evitar si els serveis Municipals segueixen un ordre amb l'hora de recollida, això per un cantó, i per l'altre que la gent sigui responsable del deure ciutadà, no fent de la via pública un lloc contaminat. Bé, com evitar-ho?, molt senzill no treure les escombraries durant la nit o tindre-les en un punt d'alçada on no hi puguin arribar, ni gats, ni gossos.

Si som responsables en aquest sentit, veurem com tot va millor. En el cas dels gossos, que les autoritats se'n preocupin i gos no identificat o que no vagi acompanyat, prengui les mesures necessàries cara a la persona responsable del matèix.

En quant al servei de neteja Municipal li demano que implanti un servei de nit o si no mai no acabarem un problema ja vell.

Jaume Cufià i Mata

Futbol: El Regional

Grup IX

Es evident que el nostre equip està passant un petit sot ben entrat el Campionat i ara, cada punt és vital cara la classificació final. Malgrat aquesta crisi, l'equip no té sort i així amb l'equip que a primera vista és fàcil en acabar el partit salta la sorpresa.

L'autèntic aficionat confia en la superació de l'equip i crec que es va per bon camí.

Els resultats aconseguits quan ja portem 21 jornades disputades són:

Dia 5 de febrer

C.F. AGRAMUNT, 1 — C.F. Juneda, 2

Dia 12 de febrer

C.F. Bell-lloc, 3 — C.F. AGRAMUNT, 2

Dia 13 de febrer

C.F. AGRAMUNT, 1 — C.F. Organyà, 1

Dia 26 de febrer

C.F. Balaguer, 2 — C.F. AGRAMUNT, 1

Després dels 25 partits disputats la classificació és com segueix: Balaguer, 38 punts; Mollerussa, 33; Juneda i Lleida, 32; Golmés, 31; La Pobla de Claramunt, 30; Almacelles, Bellcairenc, Magraners, Torrefarrera, 29; AGRAMUNT, 28; Organyà, 25; Bell-lloc, Igualada, 22; Arbeca, 20; La Pobla de Segur, 18; Montoliu i Tremp, 16; Cervera, 12 i Albesa, 5.

Jaume Cufià i Mata

Assemblea del Casal

El dia 26 es celebrà l'Assamblea General Ordinària del Casal. Aquest any hi havia una expectació desacomunada motivada per l'assumpte dels «palcos». En el primer punt de l'ordre del dia, lectura i aprovació de l'acta anterior, ja hi hagué la primera intervenció del que en podríem anomenar oposició, formada pel grup de llotgistes que tenen posada una demanda judicial i del qual actuà de portaveu el Sr. Pau Boncompte. Aquest en la seva primera i llarga intervenció argumentà el seu vot en contra de l'aprovació per alegar que un dels acords presos en l'última Assemblea, concretament al que fa referència al pagament d'una quota pels propietaris de les llotges, anava en contra dels estatuts. Argumentà seguidament el senyor Lluís Pons que l'aprovació o no aprovació de l'acta s'havia de fer mirant si aquesta reflectia o no, tot el que s'havia tractat en la darrera Assemblea sense entrar en qüestió de si els assumptes aprovats podien ser-ho o no, qüestió aquesta, motiu, si per cas, d'un altre debat. Altres socis recolzaren aquesta argumentació però vist el desaccord es portà a votació. L'acta s'aprovà per 44 vots a favor, 24 en contra i 5 en blanc.

Després d'haver-se llegit per part del Secretari de l'entitat els comptes de l'any 1977 i els pressupostos del 1978 i demanar si eren aprovats de nou el Sr. Boncompte intervingué per assenyalar que com que no havia tingut ocasió de poderlos examinar en no haver estat exposats al tauler d'anuncis, «Tablilla», tal com marca el reglament, no podia donar el seu vot favorable. El Sr. President remarcà que s'havia seguit el mètode que era ja habitual des de molts anys però si l'Assamblea ho requeria cada mes els comptes s'exposarien al tauler d'anuncis. In-

tervingué llavors el Sr. Joan Anyé per manifestar que des del seu lloc, en la Junta Rectora de l'Entitat, això ja ho havia manifestat diverses vegades i que el President el tenia marginat. Intervingué el Sr. Josep Lluís Puebla per pregar que es requeries al Sr. Anyé la seva presència a dalt de l'escenari, al costat dels seus companys de Junta i que, des d'allí, intervingués. Així ho féu el Sr. Bergués sense que el Sr. Anyé hi acudís. Proseguiren les diferents intervencions sobre aquest segon punt de l'ordre del dia i sobre d'altres temes de procediment. Tal volta la més destacada fou la del Sr. Carrera, que acusà tots aquells que durant 40 anys no s'havien preocupat el més mínim pel Casal i que tan sols es molestaven en el moment que veien amenaçats els seus interessos. Per fi es posà a votació si els comptes eren aprovats. Ho foren per 44 vots afirmatius, 20 de negatius, 12 en blanc i 3 nuls.

A continuació es celebraren les dues votacions per elegir els socis, 2 fundadors i 4 accionistes que cobriren les vacants dels Srs. Jaume Bonet i Jaume Cots pels primers, i els Srs. Ramon Bergués i Josep Betran, Josep Huguet i Josep M. Roqué pels segons. Pels fundadors sortiren elegits el Sr. Ramon Ribera i Jaume Bonet (reelegit). Pels accionistes ho foren els Srs. Jordi Bertran, Ramon Bergués (reelegit), Manuel Mazón i Domènec Vilalta.

En l'apartat de precís i preguntes que a priori havia de ser força interessant vista la polèmica desenrotllada en els primers punts de l'ordre del dia, ningú es manifestà, tal volta pel poc recolzament que el grup opositor trobà en la resta dels socis.

La Junta ha quedat constituïda per: President, Ramon Bergués; Vice-President, Jordi Bertran; Secretari, Jaume Bonet; Tresorer, Francesc Torres i Comptador, Joan Anyé.

B.

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº11 **Monzón** (HUESCA)
TEL 40 0185

Empresa RAMON INGLÉS (Crich)

II ofereix els serveis de
RESTAURANT - CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA
atesa per belles Senyoretas

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes de Febrer, adoptaren els següents acords:

LLICÈNCIES D'OBRES.

A la Sra. Silvia Salvadó Solà, se li eleva a definitiva la llicència provisional que li va ser concedida l'1 d'Abril de 1.977, per a la construcció de sis vivendes i baixos comercials al camí de la Gasolinera.

Al Sr. Jaume Pintó Batalla, ampliar porta corral al Raval de Puigverd.

Al Sr. Joan Jové Solé, la construcció d'una vivenda unifamiliar i baixos destinats a taller, a la partida Clos.

Al Sr. Antoni Campabadal Serra, reparació escala interior, casa situada al Raval de St. Francesc.

A la Sra. Roser Vilanou Prior, reconstruir la paret de l'hort, al Camí dels Horts.

Al Sr. Joan Llurba Vicens, ampliació d'una nau industrial en una superfície de 1 050 metres quadrats, a la carretera de Tàrraga.

A la Sra. Maria Teresa Flaqué Miró, obres interiors a la casa situada al carrer Estudis Nous.

Al Sr. Jesús Parra Capilla, obres interiors a la casa situada al carrer Carabassa.

PADRÓ FAMÍLIES POBRES.

Aprovar l'expedient de famílies pobres amb dret al servei benèfic-sanitari gratuït per a l'exercici actual.

ACTIVITATS MOLESTOSES.

Informar favorablement expedient incoat a instància de Sra. Julita Duró Sebé, per a instal·lar una granja de cria i engrèixament de vedells, al camí de Tarassó.

PRESES D'AIGUA.

A la Sra. Mercè Roca Comenge, se li concedeix dret de connexió per al pis 2on., porta 3.ª de l'edifici «La Torre II».

Al Sr. Rossend Sisó Llaguerre, dret a junció per al pis 5è., porta 1.ª del mateix edifici.

COL·LOCACIÓ GUAL.

Al Sr. Antoni Pascuet Brescó, la col·locació d'un senyal

de gual permanent per a cotxes, a la casa de la seva propietat, a l'Avinguda Marià Jolonch.

CLAVEGUERAM.

A la Sra. Maria Lourdes Queralt Cabús, autorització per a connectar a la xarxa general les aigües residuals del taller situat als Extremurs del Castell.

GUARDERIA INFANTIL.

S'autoritza a la Sra. Maria Teresa Brescó-Boliart l'obertura d'un local destinat a Guarderia Infantil, al carrer Àngel Guimerà, 3

OBERTURA ESTABLIMENTS.

A la Sra. Maria Lourdes Queralt Cabús, se li autoritza l'obertura d'un taller de reparació de vehicles als Extramurs Castell.

A la Sra. Teresa Grange Puighermanal, un establiment dedicat a tintoreria, al carrer Guimerà.

ATRACCIONS.

A l'Empresa Amorós-Silvestrini, per a la instal·lació i funcionament d'un espectacle de circ, un dia del mes de Setembre proper.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aprovaren diverses per un import total de 921 597 pessetes.

Ajudeu SIÓ, subscriuint-vos-hi!! SIÓ, és de tots.

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

La democràcia: Una tasca que no accepta el desànim

És possible que anem fent camí vers un procés social diferent. El nostre país sembla disposat a canviar la seva estructura política. S'ha dit, moltes vegades, que deixem una etapa històrica de caire dictatorial i ens disposem per una alternativa democràtica. Ara bé, molta gent potser en veure l'excessiva lentitud del canvi pot arribar a dubtar de la seva mateixa viabilitat. Adhuc pot arribar a la conclusió que, en el fons, tot segueix més o menys igual i que, amb aquest pas, no anirem enlloc. Permeteu-me, si us plau, unes reflexions sobre la qüestió.

Hom diu que les eleccions del 15 de juny ens han donat una estructura democràtica i veiem, a la vegada, com els nostres representants s'ataquen durament en el si del Congrés i del Senat. Alguns líders polítics, que han afirmat públicament la seva condició democràtica i de respecte als drets i a les opinions dels altres no resisteixen el pluralisme llur i arriben, amb relativa facilitat, a fer declaracions difamatòries sobre els seus companys. El diàleg necessari entre els empresaris i els treballadors no esdevé generalitzat ni molt menys; la radicalització i l'enduriment de les posicions augmenta sense parar; el poder antidemocràtic del més fort és una realitat força palesa. Els pàgesos no acaben de decidir-se en donar consistència a àmplies assemblees sindicals de diàleg i canalitzar així una reivindicació justa, comuna i solidària. Els mateixos obrers, més organitzats en apariència, majoritàriament es mostren indiferents a l'hora de participar i donar suport a aquells portaveus autèntics i preparats que significarien una garantia seriosa de negociació entre els productors i l'empresa. La tasca pública del municipi no representa un objectiu encisador per algunes d'aquelles persones capacitades i àdhuc admirades, la gestió de les quals, podria esdevenir un factor important de servei i de benefici per a la comunitat local. Els responsables dels serveis públics, malgrat tot, no acaben de mostrar la imatge que els pertocaria d'acord amb les exigències d'una comunitat que voldria, potser, més obertura i més pluralisme. L'escola no esdevé encara un lloc de serenor, d'estudi, i de compromís on es pugui assajar un aprenentatge crític i alhora constructiu que possibiliti una adequada incorporació a la societat d'un jovent entusiasmat i responsable. La família no acaba de superar antics plantejaments en el seu si es manifesta, massa vegades, la duresa d'aquelles formes tan ben apreses en el context social que ens envolta; el servilisme acceptat per molts pares davant els estaments públics, algunes empreses o sencillament davant persones amb una relativa superioritat socialment, econòmica o intel·lectual, etc., fan que aquells pares, quan arriben a casa, canviïn els papers: són els inferiors ara aquells qui han d'aguantar les conseqüències d'aquell model tan ben après. A nivell personal també, la discussió, els arguments primaris, el dogmatisme, els raonaments incoherents, dificulten generalment el posar-nos d'acord.

Tots aquests exemples i molts més que en trobaríem ens donen a entendre que el comportament d'una determinada societat no canvia en la mateixa proporció que poden canviar unes determinades regles de joc o d'organització de la mateixa societat.

No hi pot haver un canvi real d'un determinat sistema polític si no es dóna a la vegada, un canvi real a nivell ideològic. No n'hi ha prou en haver legalitzat uns determinats grups polítics ni tampoc n'hi ha prou en haver celebrat unes eleccions més o menys representatives. No n'hi ha prou en disposar d'unes Corts encara que aquestes es transformin en constituents. Calen, a més de tot això, unes altres realitats molt més profundes per poder gaudir d'un mínim de drets que qualsevol societat humana urgeix i necessita per poder desenvolupar-se amb una certa normalitat.

Tots podem trobar motius més que suficients per dir que tot és molt bonic a nivell teòric però que, la pràctica ens mostra la duresa de cada dia: fa uns mesos tot era entusiasme, banderes, movilitzacions, promeses electorals, etc... i el resultat, ja ho veieu... quin és?

Tomàs HOBBS deia, allà en el segle XVII, que l'home és antisocial per naturalesa; que l'home és una fera per l'home, i que l'estat natural de l'home consisteix en una lluita de tots contra tots. Uns anys més tard —s. XIX—, HEGEL deia, a la vegada, que per solucionar el problema humà calia un Estat fort; un estat que sigués el fi absolut de l'home i, per tant, l'òrgan suprem de la societat; a l'home no li quedava altra alternativa per sobreviure que renunciar a la seva llibertat personal davant les exigències de la màquina estatal. Com podem veure, HOBBS, intentà justificar l'absolutisme, i, HEGEL, donà consistència filosòfica a la teoria dels totalitarismes.

Davant la realitat que ens envolta qualsevol pot intentar un raonament justificatiu que intenti legitimar la seva pròpia actitud social. Ara bé, cal que no oblidem que una cosa és un plantejament especulatiu i altra, molt diferent, les conseqüències humanes que pot dur implícita l'aplicació d'un determinat raonament.

Una cosa sembla certa: tots necessitem un clima adequat de llibertat, de pau i de diàleg; tots ho demanem en cada moment. Amb tot però algú pot arribar a creure que allò esdevindrà sol o bé gratuïtament. Crec que això és del tot impossible; conquerirem una societat, un poble, un país més habitable en la mesura que tots i cada u de nosaltres hi posem el nostre treball, la nostra raó, la nostra voluntat, la nostra participació, el nostre respecte als altres, la nostra capacitat de diàleg... Penso que això seria una bona garantia.

Joan Novell